

Indhold

Forord	7
At få børn - at blive forældre	11
At vælge på barnets vegne	19
Praktiske ting forud for dåben	29
Dåben i kirken	35
At oplære sit barn i kristen tro	67
Forældre - forbilleder	95
Til videre læsning	101
Om forfatteren	104

Forord

Når man får et barn, overvejer man som regel, om det skal døbes. Og hvis man beslutter sig for det, taler man normalt med en præst. Her kan man få afklaret de fleste spørgsmål. Men både mens man overvejer, når man har besluttet sig, og senere, når barnet selv begynder at interessere sig for, hvad der egentlig skete, da det blev døbt, kan man godt have brug for mere information. I hvert fald er der af og til forældre, der beder om mere. Så her er lidt mere: En *lille bog om dåben* med fokus på de tanker og spørgsmål, som efter min erfaring - både som præst og som far - er de mest almindelige.

I nogle kirker er der forskellige former for kurser eller møder for forældre til døbte børn, og det kan give inputs til at forstå både dåben og kristendommen. Interessen for det er et tegn på, at der er mange, som gerne vil undersøge dåbens betydning nærmere. Formentlig er der endda mange flere forældre end de, som deltager i kurserne, der overvejer, hvad dåben egentlig er, og jeg håber, at bogen kan give inspiration til disse overvejelser. For de er vigtige og spændende.

Bogen er skrevet på baggrund af samtaler om dåben, jeg som præst har haft med småbørnsforældre. Derfor vil jeg gerne sige tak til alle de forældre, jeg har talt med. Både til dem, der havde glæde af samtalen, og til dem, der - på grund af træthed efter mange søvnløse nætter ved tremmesengen eller min uformåenhed eller af andre grunde - ikke havde det. Dåben er lige vigtig for det, og udfordringen med at forstå, hvad den bety-

der, og hvordan man forklarer den for sine børn, er også den samme.

Siden bogen udkom første gang i 2003, har jeg døbt mange børn. Og talt med mange forældre. Men de spørgsmål, vi har talt om, er langt på vej de samme. Så der er grund til at tro, at bogen stadig kan bruges - i en lidt opdateret udgave.

Vestamager, juni 2013

Peter Søes

At få børn – at blive forældre

Der er ikke to forældre, der oplever det ens at få et barn. For børn er forskellige, og det er forældre også. Ligesom de situationer er, som de får børn i. Men uanset hvad, er det stort! Det tror jeg, alle forældre vil være enige i. Stort og forunderligt, fascinerende og næsten skræmmende.

Ikke fordi det kommer bag på os. Ingen forbavses over, at et barn bliver født, og det fremkalder ingen overskrifter. Men for den, der oplever det tæt på, er det alligevel umuligt at tage det som en selvfølge. At stå med sit nyfødte barn i armene og betragte det som det

mest almindelige i verden – det kan simpelthen ikke lade sig gøre.

For et barn er et *under*, noget man forundres over. Selvom det er helt normalt at få børn, kender alle forældre til forundringen. Og selvom børn som regel belaster både nattesøvn, privatøkonomi og karriere mere, end det er sjovt, bliver man aldrig helt færdig med at forundre sig.

Måske er det ikke så mærkeligt, når barnet smiler første gang eller putter sig veltilfreds ind til én eller hviner begejstret, når man kaster det op i luften og griber det igen. Men også når man for fjerde nat i træk sidder ved tremmesengen klokken halv fem uden at vide, hvordan man skal komme igennem den følgende dag, hvis man ikke får sovet, kan forundringen pludselig melde sig. Man fornemmer, at man er vidne til selve livets under. At det barn, man desperat prøver at få til at falde til ro, er vigtigere end både klatøjetheden, når

vækkeuret ringer om et par timer, og det meste andet i verden. Og at man her har fået betroet et ansvar, der langt overstiger, hvad man troede, man havde af evner og kræfter og kærlighed.

At komme til kort

Det sidste er vigtigt. For selvom det er forskelligt, hvordan det opleves at få et barn, er de fleste forældre fælles om en fornemmelse af at have fået en opgave, der kræver mere af dem, end de faktisk kan leve op til. Ingen bliver 'udlært' som far eller mor. Og der kommer til stadighed situationer, man ikke føler, man er herre over, selvom man gør sit bedste og går til opgaven med al mulig kærlighed og fantasi og talrige gode råd i bagagen. Det hænger sammen med, at ens barn fra begyndelsen er et levende og enestående menneske og derfor hele tiden stiller én overfor uforudsete udfordringer. Hvis det lykkes at tackle dem godt, er det indimellem

svært bagefter at sige, hvad det var, man gjorde rigtigt. Og hvis det ikke lykkes, ved man heller ikke altid, hvad man skulle have gjort. I begge tilfælde er man blevet mindet om sin egen begrænsning.

Det bliver man også, når barnet bliver sygt. Eller når det senere møder problemer i børnehaven eller skolen eller andre steder; problemer af den slags som man simpelthen ikke *kan* løse for sit barn uden at spænde ben på dets vej til selvstændighed.

Der er også en anden ting, forældre hele tiden må se i øjnene. Nemlig at ingen af os er fuldkomne, heller ikke i kærligheden til vores børn. Det er en erkendelse, der gør ondt; især fordi det tit er konkrete fejl og svigt, der minder en om det.

I alt dette ligger grunden til den følelse af afmagt, som er en del af det at have børn. Forældre siger, de vil gøre alt for deres børn, og der er ingen tvivl om, at de mener det. Men der er situationer, hvor de alligevel ikke

gør nok, fordi de i praksis prioriterer sig selv højere. Og der er situationer, hvor de gerne ville ofre meget for barnets skyld, men ikke kan, fordi det ligger uden for deres magt

Dåben

Glæde, taknemmelighed og forundring – og afmagt. Følelsen af, at ens barn er så kostbart og vidunderligt som selve livet – og at det har brug for så meget omsorg og beskyttelse, som selv ikke de bedste forældre magter at give. Jeg tror, disse følelser spiller ind for mange, når de vælger at lade deres børn døbe.

Og dåben har virkelig noget at sige her! I kirken er dåben omsluttet af en bøn, der sætter ord på disse følelser over for

Fyldt af glæde

Fyldt af glæde over livets under,
med et nyfødt barn i vore hænder,
kommer vi til dig, som gav os livet.

Fyldt af bæven foran ukendt fremtid
lægger vi vort barn i dine hænder.
Det, som sker i dåben, gør os trygge.

*Fra en dåbssalme af Svein Ellingsen.
Nr. 448 i salmebogen*

Gud. Og i dåben overgiver man sit barn til ham, som virkelig magter at hjælpe, også hvor både forældre og alle andre kommer til kort.

Det vidunderlige er, at han vil. At Gud virkelig vil hjælpe og i dåben tager barnet til sig. Simpelthen fordi han elsker det barn, han har skabt, og ønsker at kende det og kendes ved det. I dåben begynder noget nyt, nemlig et liv i nærkontakt med den Gud, der har skabt hvert eneste menneske.

Man kan undre sig over det, når man ser en bar-nedåb. På en måde ser den jo ikke ud af meget: et fast ritual, nogle mere eller mindre nervøse forældre, en mere eller mindre veloplagt præst, tre håndfulde vand, som øses på hovedet af et barn, der i cirka halvdelen af tilfældene skriger - og ellers ofte sover. Man kunne tro, der skulle lidt mere til, hvis Gud selv skulle på banen. Men det skal der faktisk ikke. Forud for dåben beder vi Gud om, at han selv vil komme og give barnet del i den

fantastiske virkelighed, det er at have med ham at gøre. Og døber så barnet i tillid til, at han gør det.

Derfor er en barnedåb ikke bare et forholdsvis trivialt ritual, vi udfører for at fejre, at et nyt menneske er kommet til verden. Det er en ganske dramatisk og skelsættende begivenhed i det nye menneskes liv, hvor den almægtige Gud selv kommer og møder barnet.

